

(Fortsat.)

og Aften vandrede han til sin og til Hatten. Den enkel og stramende, men Joan var af Barnet. Det var sukt at aldeles som sine. Erfarne med Moderens smukke hændes hjælpeløse, ubestemte, de Blit. Joan forbausebes mærkværdige Lighed i Djævlen, da det var den yndelige klasse, saa mindede den om Mors kommerater fulgte fra Dag til gengenoverførling, der foregår. Hendes børst Skønhed, at byde Omgivelserne Trods, et antage et mildere Præg. Det hængde i hendes Bæsen, der til højde i Tone og Blit, var usundig forhovedt; hendes hænde Maade at tale paa var des Sprogs var blidere og mere, naar hun os og til brod maa være foregaet noget med mente Kameraterne. „Kan et Ulykken. Hun var tidlig underledes.“

Hændring var ikke ganste erf-hoved; men almindeligt for sig ikke uvenlig over for hænde, en af disse stakkels udadeført nuværlig de ølbre eller desvære, end at tætte for mangen enning i deres træsommme Ar-

trafaste og samvittighedsfulde hænde efterhaanden ryddet i hans tornesulde Sti. Der en uhyggelige kvinder, der havde og paaskonner hans Hjælp; der hente Bonn, som han havde les-

en rette Blit; vantro, hvis Trods et mildret under hans øble God- og Longmodighed. Man kunde ikke længere se ham over Hoveden haade mange Venner og Vel-ven.

dem, der endnu spottede over Præst“ stod Sammings Græddelse, mere af Horsængelighed endstab.

en Dages Tid efter Vorries „gamle Sammy“ en Dag dres-til Minerne og holdt just. For- en beundrende klyngne af Tilhørs-

Brace kom forbi.

„Gud maa side af hvad ikke i godt Humor. Det maatte ikke være eller hjemme, der var for ham, og Galden var kom-

menede sig Gruppen og saa lille godliden Smil da han

Morgen,“ sagde han. „En smuk!“

Sammy saa paa ham med en

de Højhedsmine. Hans Tale

er afbrudt af Prestens Hilsen.

er nogen af jer,“ sagde han fort, paaskaaet det modsatte?“

Strid fra disse Dagbrivere be-

on Lowrie sig ved sit Arbejde.

Holene haade nof set hænde,

de glæmt hendes Nærvarer i

ns Hede. Ogsaa hun havde set

hans Hilsen og den raaalat-

sigt ham; og hun havde sagt

sig ved den unge

Ansigt. Hun forlod sit Arbejde

for Dartværene, endnu inden

var fortummet.

er af jer, som han har for-

sagde han, „er der en blådt,

Joan saa op til hænde — ikke trodig,

Joan saa over til Derrick. Han

ikke bittet — som kontakstet hun om

hænde og hænde tog over for

hænde og hænde tog over for